

Nem táncol senki

12.

Nem táncol senki, nem látod? Valami pörgősebbet nem tudsz nyomni? Guetta nincs? Vagy bármilyen veretős zenéd? – hülye kérdések, amikkel Palit pillanatok alatt fel lehet idegesíteni. És újabban mintha mindenhol ezek a hülyék lettek volna, akik hülyeségeket kérdeznek. Régen azért jóval kevesebb volt belőlük, most meg minden egyes bulin akadt legalább egy ilyen irritáló pöcs. Különösen azért volt ez bosszantó, mert Pali minden egyes esetben előre kikötötte, hogy sem Guettát, sem más ilyen mai szemetet nem fog játszani, hiszen az ő repertoárja főleg a nyolcvanas-kilencvenes évek jó zenéiből állt, ezért hirdették 20. századi retro buliként is a műsorát. Márpedig ahogy véget ért a nyár, úgy szaporodtak a céges bulik vagy szakmai rendezvénynek álcázott lerészegedések, amiken játszania kellett, nem egyszer hét közben is, és ezeken sosem úszta meg a fontoskodó barmokat.

Most például egy közepesen nagy médiacég bérelt ki egy belvárosi szórakozóhelyet, és Pali alig kezdett játszani, máris megjelent a pultnál két kis személtáda, az egyiknek ráadásul fel volt nyírva a haja, és felül copfba fogta össze, és virult a fejük a röhögéstől, miközben azt kérdezték, hogy mikor jön a drop. „A micsoda mikor jön?” – kérdezett vissza Pali rosszat sejtve, de csakazértsem halkította le a zenét (a Moving On Up szót épp az M People-től, ráhangolódásnak ideális), mire a fiúk még jobban röhögtek, hogy „nem hiszem el, egy dj, aki nem tudja, hogy mi az a drop”, azzal tovább is álltak. Másfél órával később Pali újra látta az egyiket, amint épp az asztalra borulva aludt, és a másik sem lehetett sokkal jobb állapotban, de abban kétségtelenül igazuk volt, hogy fogalma sem volt, mi az a drop. Igaz, ez egy kicsit sem érdekelt, éppen ezért a kis intermezzo sem zavarta meg különösebben, annál inkább az, amikor a tekintete megakadt a Glittering Prize-on, és újra eszébe jutott a rejtély, melynek megoldásához még semmivel se sikerült közelebb jutnia.

A Krisztinától jött Facebook-üzenet óta folyamatosan járt az agya, hogy mégis mi lehet ez. Valahogy nem illett a róla kialakult képbe, hogy nyomozzon Pali után és titkos üzeneteket küldöggessen neki. Az viszont még valószínűtlenebbnek tűnt, hogy

valaki Krisztina nevében zaklassa őt. Eleve nem is nagyon beszélt róla senkinek. Oké, Aigner Marcitól kérte el a nevét ugye, és ő elég pihent agyú is, de azért mégis egy sikeres tőzsdei elemzőről beszélünk, családdal, gyerekekkel – ilyesmivel meg tizenéves hülyegyerekek szórakoznak. Pali tehát rendesen bajban volt, mit tegyen. Krisztinával a balul végződött vacsora után leszámolt, eldöntötte, hogy soha többet nem hívja fel, és a részéről az egész történet itt le is zárult. Másfelől viszont továbbra is vonzotta a nő, és mi van, ha ezt a szokatlan módját választotta a bocsánatkérésnek? A picsába már, hát tudok én nők fejével gondolkodni? – mérgeződött, és eszébe jutott, hogy amíg Luigiék még itthon voltak, néha Sárinak mesélte el az épp aktuális nő okozta dilemmáit, de hát már ez sincs. Az viszont teljesen egyértelmű volt, hogy az eBay-ről rendelt cédéborítóban ugyanaz üzent, aki a Facebookon is. K. egyenlő Krisztina, az most már nyilvánvaló. De egyáltalán nem biztos, hogy Krisztina tényleg egyenlő az igazi Krisztinával. Na, ezt az egyenletet oldja meg valaki! Végül arra jutott, hogy inkább nem lép semmit egelőre, abból nem lehet baj.

Elég nehezen akart beindulni a tánc, és ilyenkor a hozzá nem értők a dj-t szokták okolni, pedig csak arról van szó, hogy az emberek még nem ittak eleget. Pali benyomta a Love To Hate You-t az Erasure-től, és közben tovább járt az agya a rejtélyen. Lehetséges, hogy pont egészen véletlenül Krisztinától rendelt egy cd-t? De hát mégis mi ennek a valószínűsége? És egyébként is valami London melletti városból volt az eladó, a beszélgetésükön viszont semmi szó nem esett Londonról, hiszen Brüsszelben éltek, és a volt férje talán még most is ott dolgozik. Nem, semmi nem utal arra, hogy Krisztinának bármi köze is lenne ehhez. Még az is lehet, hogy véletlen egybeesés az egész. Ám ahogy belekortyolt az újabb gintonicba, egyre erősebb lett benne az érzés, hogy valójában semmit se szeretne jobban, mint hogy tényleg Krisztina akarjon vele kapcsolatba lépni. És jobban meggondolva logikusnak is tűnt, hogy ezt a nyakatekert módját választja a bocsánatkérésnek, hiszen ő is csak nőből van – tört rá a felismerés Palira, aki viszont azt is érezte, hogy veszélyesen kezd belecsúszni valami örvénybe, amire már régóta nem volt példa. Kész szerencse, hogy gyorsan eszébe jutott, a cd még a vacsorájuk előtt érkezett, szóval a bocsánatkérés kilőve. Persze azzal is tisztában volt, hogy teljes hülyeség, amit művel: itt van egy buli, tele csajokkal, ő a dj, és ahelyett, hogy kihasználná a helyzeti előnyét, azon gondolkodik, mit és miért csinál vagy nem csinál valami bolond nő, aki nincs is itt, és akivel elvileg nem is akart találkozni többet. Nem kéne ezt az estét is elrontani ezzel!

Annál is inkább, mert egyre inkább úgy tűnt, hogy lehetne rajta mit elrontani. A kevés táncoló közül már nem először vált ki egy bájosan mosolygó lány, hogy számot kérjen Palitól. Eddig sikerült teljesíteni a kívánságait, ám most egy Parov Stelarszámot akart kérni, mire Pali roppant udvariasan csak annyit mondott, hogy sajnos az nincs meg neki. Volt idő, amikor tudálékosan elmagyarázta volna, hogy egyrészt azért nem játssza le, mert már kicsúszik a korszakból, másrészt meg azért nem, mert gagyi. Számtalan lányt szerelt már le hosszú pályafutása alatt hol kedvesen, hol ingerülten, amikor szokás szerint latint kértek, esetleg funktyt, majd később hiphopot, triphopot, drumandbasst, jungle-t, breakbeatet, chilloutot, és már követni sem tudta egy idő után a sok idióta elnevezést. A stílusok jöttek és mentek, de az igazán jó zenék megmaradtak, vélte Pali, és nem véletlenül hagyott fel pár évre a dj-zéssel, amikor hirtelen mindenki stílusneveket kezdett kérni zeneszámok helyett. De aztán visszatért, hogy testközelből láthassa, amint végképp tönkremegy minden.

Régen ugyanis a dj szava szent volt: ha egyszer nem volt meg neki a lemez, akkor nem volt meg, nem lehetett mit tenni. Nagyon ritkán előfordult persze, hogy valami faszfej sugárzó arccal felajánlotta, hogy „de hát kint van a kesztyűtartóban a cédé, mindjárt behozom!”, de még őket is le lehetett rázni valahogy. Most azonban ez a lány is hogyan reagált az elutasításra? Nem ám úgy, hogy visszament, és táncolt volna tovább a Wake Me Up Before You Go Góra, mint a többiek, hanem előkapta az iPhone-ját, hogy szerencsére azon van Parov Stelar. Normális esetben még ilyenkor is elhajt-hatta volna, ám egy céges bulin, ahol őt azért fizetik, hogy szórakoztassa a dolgozókat, ez nem lenne illendő, ezért Pali egy csúnya, de hatásos trükkjét vetette be: aggodalmas arccal ki-be húzogatta a kábelt a telefonból, végül szomorúan széttárta a kezét, hogy sajnos valamiért nem tudja csatlakoztatni a keverőhöz. A lány csalódottan nézett Palira, aki annál jobban vágott rá, hogy megvigasztalhasa. Mégsem így történt.

13.

Amikor Pali kiment a mosdóba, hogy felszippantsa azt a kis csíkot, amely nélkül már nehezen bírta reggelig a strapát, még minden rendben volt, leszámítva, hogy alig lézengtek páran a tánctéren, de egy gin-tonikkal később már összefolytak a történések, a vége pedig az lett, hogy megint egyedül szállt be fél négy körül a taxiba. Ébredés után nem is tudott másra gondolni, mint hogy el van átkozva, nagyjából azóta az esküvő óta, amin felfedezte, hogy hiányzik a Simple Minds-cédé. Nem elég, hogy csak pár embert sikerült tánkra bírnia, immár sorozatban siklottak ki angolnaként a kezei közül a kiszemelt nők, amikor ha valamiről, akkor arról volt híres korábban, hogy mindig haza tudott vinni valakit, ha akart. Még akkor is, ha az utóbbi években már gyakran vonzóbbnak találta, ha inkább kialussza magát. A barátai mégis elismeréssel vegyes irigységgel néztek rá, pláne, hogy már családjuk is volt. Most meg mintha elveszítette volna ezt a szuperképességét is, és nem tudott másra gondolni, mint hogy ez a korosodás jele. Szép kis perspektíva, akarta mondani félhangosan, ha eszébe jutott volna a perspektíva szó, de ez húsz másodperc feszült koncentráció után sem akart megtörténni, pedig ott volt a nyelve hegyén. Másnapos volt, kialvatlan és rosszkedvű, hiszen az alvásidejéből megint ellopott egy órát a felső szomszéd hangoskodása, és ebben a gyászos hangulatban azt is teljesen valószínűtlennek találta, hogy Krisztina bármit is akarjon tőle. Így józanul egyébként is képtelenségnek érezte az egész ügyet.

Viszont hirtelen eszébe jutott az apja. Aki még ebben a korban bőven csajozott: gyors fejszámolást végzett, és beigazolódott a gyanúja, apu nagyjából akkor volt ennyi idős, mint most Pali, amikor anyu elvált tőle. Azokban az időkben többször is előfordult, hogy összefutottak valahol a városban, és apu általában egy új nővel az oldalán jelent meg. Persze apu más, gondolta Pali, miközben nagyot sóhajtván gőzölt mandulatejet a kávéjához. Sose felejtí el, ahogy az egyik vitájuk végén apu megvonta a vállát és azt mondta neki: „Én sajnos nem vagyok egy monogám alkat, ez van. Szerencsére te más vagy!” Akkor még együtt volt Anett-tel, de már nem sokáig. Pedig eleinte azt hitte, Anett lesz majd a gyerekei anyja, de hát végső soron nem passzolt hozzá sajnos, és az utolsó hónapok folyamatos veszekedésekkel teltek. Jött hát helyette Orsi, akivel viszont úgy tűnt, mindenben passzolnak, csak pont a bulizást nem bírta any-

nyira, és szép lassan mégis eltávolodtak egymástól. Pali két év után mégis úgy érezte, akár el is jegyezné, amikor egyik nap bejelentette Palinak, hogy ő mégsem boldog így. Más kérdés, hogy aztán összejött valami tíz évvel idősebb pasival, akinek rögtön az első évben ikreket szült. De nem baj, mert jött Nóri, aki olyan gyönyörű volt, hogy szerepelt még egy Postabank-reklámban is, viszont olyan betegesen féltékeny is, hogy azt nem lehetett elviselni. A végén odáig fajult a dolog, hogy minden buli után elvárta Palitól, hogy dugja meg, akármilyen későn is jött haza. Ha nem tette meg, az szerinte nyilvánvalóan azért lehetett, mert előtte máshol lőtte el a tárat, véletlenül sem azért, mert szétütötte magát és csak aludni akart volna. Nóri után már felgyorsult a tempó, és egyre csak cserélődtek a nevek, Pali mostanra fejből már nem is tudta a helyes sorrendet, csak azt, hogy mindegyikkel volt valami probléma. Egy ideje már nem is keresett igazán komoly csajt, egészen addig, amíg Krisztina fel nem tűnt a láthatáron. Viszont még mindig biztos volt benne, hogy lesznek gyerekei.

Megitta a latte macchiatóját, magára kapott valamit, és újra nekivágott a lépcsőháznak, hogy kérdőre vonja Schwarzékát, mert ami sok, az sok. Most szerencséje volt, épp kijött az ajtón egy vele egykorúnak tűnő nő, aki elkerekedett szemekkel bámult Palira, amikor az megkérdezte, mégis mi folyik abban a lakásban éjszakánként. „De hát itt hónapok óta nem lakik senki!” – válaszolta, ő is csak havonta egyszer benéz, hogy minden rendben van-e. „Asszonyom, itt éjjelente valaki üveggolyót vagy fémet vagy tudom is én, mit dobál szét, és hogy őszinte legyek, már nagyon unom ezt!” – mondta kicsit emeltebb hangon, mire a nő egyet hátr lépett. „Másnak nincs kulcsa a lakáshoz?” – jutott Pali eszébe a megoldás hirtelen, de a nőnél sajnos elromlott a magnószalag, megakadt a tű, egyre csak azt ismételte, hogy itt nem lakik senki. Pali dühösen hagyta faképnél, és egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy hátha máshonnan jön a zaj, de a hálószobája pont nem volt határos idegen fallal, a hangok pedig teljesen egyértelműen fentről jöttek. Ingerülten csapta le a lakáskulcsát a konyhapult-ra, mert semmivel nem jutott közelebb a megoldáshoz.

Egyszerre megszörrent a telefon: apu volt az, mintha csak megsejtette volna, hogy rá gondolt az imént. „Ki nem találnád, honnan beszélek!” – lelkendezett, és igaza volt, mert Pali tényleg nem találta ki. „Kérlek szépen, a tapolcai kórházban vagyok! Állítólag elájultam, azt mondják itt a fiúk, de hát én nem emlékszem semmire” – mondta, mintha csak valami jó sztorit mesélne. Mint kiderült, apu a barátaival ebédelt valahol a Balaton-felvidéken, aztán azok egyszer csak azt látták, arccal beledől a vörösboros marhapörköltbe. Percekig nem is volt tudatánál, a pincér ijedtében mentőt hívott, és aztán a kórházban összerakták, hogy a vérnyomás gyógyszerre megivott bor és az étterem teraszára tűző nap együttesen meghozta a hatását. Már csak egy papírra várnak, és el is engedik, újságolta vidáman apu, akinek ez így tényleg nem volt több egy jó sztorinál. „De ugye most hazajössz és pihensz?” – kérdezte Pali. „Hogy én? Dehogya! Holnap bluesfeszt lesz Marcaliban, csak nem képzeled, hogy kihagyom? Hát nyalóka vagyok én?” – válaszolt apu, azzal nagyot nevetett, elköszönt és le is tette a telefont.

Pali érezte, ahogy előnti az idegesség, elég volt meghallani a nyalóka szót. „Nem vagyunk mi nyalókák!” – hallotta gyerekkorában, ha például elkapta őket egy eső az utcán, vagy fel akarta tekerni otthon a fűtést. De aztán nyalóka lett az állandó jelző a fiatalokra is: „Nézd meg ezt a nyalóka gyereket!” – mondta, ha szembejött velük egy divatosan öltözködő fiú. „Mi ez a nyalóka divat?” – kérdezte, amikor Pali hazaállított egy márvány koptatott farmerban (mondjuk azt pár évvel később már Pali is szégyell-

te). És még tucatnyi hasonló nyalókás mondatot fel tudott volna sorolni, bár apunak annyiban igaza volt, hogy tényleg nem nagyon kellett orvoshoz járnia így jócskán hetven fölött sem. Legalábbis eddig.

14.

A valóságban egész biztosan hosszabb idő alatt játszódtott le a folyamat, de Paliban úgy maradt meg, hogy egyik pillanatról a másikra dől romokba a kép az apjáról, amit egész gyerekkorában látott belőle. Bertrand Lajos gyógyszerész, komoly és fontos kutatókat vezet, mellette tanít is az egyetemen, sokszor még otthon is gyakran rajta marad a nyakkendő, miután hazajött este, és Pali meg sem próbálja megérteni, mivel foglalkozhat, hiszen ha apu otthon kap fontos hívást, akkor se ért egy szót sem a telefonbeszélgetéseiből, amikor ő is ott van a szobában. És ez így van jól: apu fontos ember, olyasmivel foglalkozik, amit csak ő érthet meg. Aztán egy nap Dóri rejtélyesen mosolyogva hívja át a nappaliba, ahol egy fénykép hever a kisasztalon. „Na, felismered?” – kérdezi a fekete-fehér képre bökkve, amin torzonborz, hosszú hajú figurák állnak hangszerrel a kézben. Palinak fogalma sincs, kit kéne felismerni. Első gondolata, hogy valami híres zenészt, de tíz-tizenegy éves gyerekként olyan nagyon sok híres magyar zenészt nem ismer. Akkor valami rokon? De hát egyikük se hasonlít semelyik ismerőseire. És mivel Dóra csak a fejét rázza, amikor nyaggatni kezdi, hogy szabad a gazda, ezért újra megnézi a képet: öten állnak rajta, ketten gitárral, a harmadik dobverőkkel hadonászott, a negyedik valami kis billentyűs hangszer mellett ácsorog, az ötödik pedig egy régi, hatalmas mikrofonnal bohóckodik. Fiala srácok mind, de a kép régen készült, Palinak fogalma sincs, mikor. Tíz éve? Húsz? Nem sokat mondanak még neki ezek a számok akkor. Jobban megnézve azonban az egyik gitáros ismerős.

„Na?” – kérdezi Dóra. „Nekünk miért nem gitározik soha semmit? Folyton csak a munka, meg az egyetem” – mondja lebiggyesztett szájjal. Pali ekkor ismer rá az apjára. Sose mondta, hogy valaha is zenélt volna. Igaz, hirtelen eszébe jut, hogy aránylag kevésszer pofozták meg otthon, de amikor kidobták szolfézsról, mert nevetgélt és az indoklás szerint zavarta az órát, akkor apu olyan dühösnek tűnt, mint még soha. Meg hát ott volt a sok lemez, és egy dobozban régi orsós magnószalagok, sajnos a magnó már nem működik, hogy le is lehessen őket játszani. Apu szereti a zenét, de világleletében úgy tűnt, hogy csak hallgatni, nem pedig csinálni is. Pali kifejezetten mérges és becsapva érzi magát. Igen, igaza van a nővérenek, nekik miért nem zenél az apjuk soha?

A választ nem tőle kapják meg. A szembesítés aznap este eredménytelen marad, apu későn jön haza, és csak legyint a képet látva, mintha valami gyerekkori csínytevésről volna szó. Anyuval lehet csak beszélni erről, aki aztán pár nappal később maga hozza szóba a vacsoránál. Hármában vannak, apu szokás szerint tanít este, és anyu, aki akkoriban egyre furcsábban viselkedik, most is elnéz a messzeségbe, miközben vajazza a pirítóst, majd megjegyzi, hogy „apátok azért nem beszél a zenekaráról, mert szomorú miatta.” Ez persze csak olaj a tűzre: miért szomorú? Kire haragszik apu? A többiekre? Dóra és Pali hasonló kérdésekkel bombázzák az anyjukat, aki aztán megint mereng egy sort, mintha ott se lenne. „Nem engedték neki, hogy gitározzon” – mondja aztán. Pali nem tudja, mit gondoljon. Hiába kérdezik tovább, anyu csak mond valamit,

hogy szedjék le az asztalt, és kimegy az erkélyre cigarettázni. Apu gyűlöli a cigit, ezért csak ott mer esténként elszívni egy-egy szálát, újabban néha kettőt is. „Ki nem engedte neki? Nagypapa?” – kérdezgeti szívósan Pali, aki kikíséri, de anyu csak annyit válaszol, majd ő elmondja, ha akarja. Azzal besiet, bekapcsolja a tévét és mérgesen nyugtázza, hogy már elindult az Onedin család.

Pár nappal később – de lehet, hogy van az több hét is, ki tudja ma már – aztán Pali egy másodperccel tovább tartja a fülénél a kagylót a szokásosnál, amikor már az apja felvette a másikat, miután átkiabált a nappaliba, hogy keresik. Két telefon van a lakásban, általában ők veszik fel Dórival, aztán amikor hallották a kagylóban a kattánást, leteszik. Most viszont Pali tényleg csak egy pillanattal fülel tovább a szokottnál, és meghallja, hogy a vonal túlsó végén hallott, szenttelenül udvarias férfihang átvált valami egészen másba. A kagyló megáll a kezében, ezért azt is hallja, hogy az apja hasonló stílusban válaszol neki. Nem egészen érti, miről beszélnek, némely szót most hall először életében (vajon mit jelenthet az, hogy „kujon?”), de ez a beszélgetés nem olyan, mintha két felnőtt férfi, hanem mintha két idéetlen gimnazista folytatná. Vagy akár Dóri hülye osztálytársai. Képtelen letenni a telefont, valósággal megbabonázva hallgatja a beszélgetést, ami, ha jól érti, leginkább nők körül forog, pontosabban egy körül, akiről az a másik hang, aki bemutatkozni elfelejtett az elején, aput kérdezgeti. „Öregem, te tudsz élni” – mondja a végén, mire apu felnevet, ahogy előttük sosem szokott, és azt válaszolja, hogy hát nézd, Gyurikám, én se vagyok fából, és különben te is ugyanezt tetted volna, ha ilyen bombázót osztanak be melléd. Pali síri csendben leteszi a telefont, és úgy dönt, hogy erről soha nem beszél senkinek.

15.

Már több mint egy teljes hét telt el azóta, hogy Lui és Sári elmentek. Pali sejtette, hogy nem lesz könnyű a következő időszak, de azért arra biztosan nem számított, hogy ilyen gyorsan elmegy a kedve az új életétől, melyben üres táncternek és kelletlenül lötyögő embereknek játssza a szuper zenéit; a nőket úgy taszítja magától, mintha csak összebe-széltek volna ellene, cserébe undorítóan elintézi magát minden bulin, pedig látványosan nem bírja már az italt; a jelek szerint szellemek zajonganak a fölötte lévő lakásban éjszakánként, hogy még pihenni se tudjon, és valaki titokzatos üzeneteket küldözget neki, aki simán lehet veszélyes elmebeteg is, csak éppen Krisztinának adja ki magát. Nem volt ilyesmihez szokva, hiszen még az ilyen-olyan problémái ellenére is jól érezte magát a bőrében addig: az ismerősei többsége irigyelte a szabadsága és a lazasága miatt, és bármennyi sérelme és siralma gyűlt is fel az idők folyamán, ezeket egy csapásra el tudta felejteni, amikor hirtelen tucatnyi embert állított fel az asztaltól és csalt be a táncterre egy olyan, mindenki által ismert, de már rég hallott slágerrel, mint mondjuk a Got My Mind Set On You George Harrisontól. Ugyanezzel a dallal a legutóbbi céges bulin sikerült még azt a maradék három táncolót is elzavarnia, akik egy darabig legalább kitarítottak mellette.

Pali igencsak meglepődött volna, ha megtudja, hogy a következő napokban még nagyobb zavar támad majd az erőben: így olyan elképzelhetetlen dolgok történnek majd, miszerint Erikkel és anyuval hármásban kell undorító vajas-zsíros teát innia,

még nagyobb hülyét csinál magából Krisztina előtt, mint korábban, és mindennek a tetejébe egy Zoé nevű lánnyal fog majd éjjel-nappal csetelni, aki egész konkrétan a gyereke is lehetne. De mielőtt idáig fajultak volna a dolgok, Pali megpróbálta kipi-henni az elmúlt napokat. Nem volt más választása, hiszen szombat este megint csak esküvői buliban játszott, ahol olyan fáradt volt, hogy most eszébe se jutott volna hazavinni valakit, alig várta, hogy befejezze a melót, meghallgassa az őt szerződtető vő-fély szabadkozását, amiért alig táncolt valaki („Túl sok volt a pia meg a kaja, én lépni is alig tudok!”), majd irány haza, ahol már rutinosan, néma csendben fekvé át-vészelt a hajnali zajokat. Viszont úgy döntött, neki most elég mindenből, vasárnap délután is aludni fog.

Az ötlet jó volt, ám nem számolt azzal, hogy anyu előbb unja meg, hogy Pali nem képes felhívni, így ő jelentkezett nála. Pont, amikor végre sikerült elaludnia, megszólalt a telefon. „Ugye hallottad apádat?” – kérdezte anyu köszönés helyett. „Megmondtam már mikor, hogy ez lesz a vége” – tette hozzá. Pali már megijedt, hogy lemaradt valamiről, de anyu csak a tapolcai kórházi kalandra gondolt. Hiába nem éltek együtt már lassan harminc éve, anyu annak ellenére is felelősnek érezte magát apuért, hogy valójában minden oka meglett volna rá, hogy a nevét se akarja hallani soha többé. Évek óta mondogatta, hogy meglesz a böjtje apu rockandroll életformájának, ami a válás után uralkodott el rajta. Apu akkor újra visszatért a fiatalkori haverjaihoz, akikkel együtt jártak koncertekre, fesztiválokra, vagy éppen nagy pörköltfőzéseket és sörözéseket rendeztek, és még a hetvenen túl sem akart lassítani. Pali tudta, hogy most már nem úszhatja meg ezt a beszélgetést anyuval, de inkább össze akarta kötni a kellemest a hasznossal, úgyhogy hirtelen eszébe jutott, elviszi anyut az új tadzsik büfébe, amiről már annyit hallott az elmúlt hetekben.

Nőt most úgysis nehezen fog tudni odavinni, míg Luika, akire ilyenkor korábban sokszor joggal számíthatott, már nem volt hadra fogható. Egyedül pedig mégsem akardózott odamenni, hát most az egyszer elviszi anyut, aki azonban korántsem volt boldog az ötlettől: „Ne viccelj már, hát főzök én neked, nem kell valami flancos helyre mennünk!” – mondta, de Pali hajthatatlan volt. „Nem flancos hely, egy büfé, de nagyon jól főznek, neked is ízleni fog. Emlékszel, Münsterben is hogy szerettél a török-höz járni?” – dobta be a döntő érvet. Anyu végül vonakodva beleegyezett, de azért Pali hallotta a hangján, hogy nem lesz könnyű dolga. Így is lett.

„Jobban örültem volna, ha valami rendes helyre viszel” – mondta anyu, miután Pali leparkolt a Klauzál téren. Amikor aztán megtalálták a helyet, anyu elsőre be se akart menni: való igaz, az egész hely akkora volt, mint egy szoba, két kis asztalnál lehetett csak helyet foglalni, vagy az ablakhoz ülni egymás mellé. Szerencsére épp felszabadult az egyik asztal, úgyhogy Pali leültette anyut, majd hozott egy étlapot. „Látod, azért szerettem volna rendes étterembe menni, mert fogalmam sincs, mik ezek!” – lapozgatta tanácstalanul a pár összefűzött gépelt lapot anyu, de Pali megnyugtatta, hogy bízza csak rá magát. Ezt szerette igazából a legjobban az étterembe járásban: magyarázni. „Hát vannak levesek: ez a masztoba, ebben marhahús van, zöldségek, fűszerek, ilyesmit már ettem, nagyon finom. És van a dzsavari, ebben meg ilyen magok vannak és fűszerek... edd inkább a másikat.” Anyu arcából ítélve már megbánta az egészet, de mielőtt Pali belevágott volna a főételek ismertetésébe, szólt, hogy azt rendel neki, amit akar. Pali nem tudta eldönteni, hogy akkor ennek ellenére is végigmenjen-e a listán, amikor egyszer csak nyílt mögötte a bejárati ajtó, és valaki a nevéen szólította.

– Pali? – kérdezte a férfihang, mire hátrafordult és egyből megismerte Eriket. Hirtelen nem is tudta volna megmondani, mikor találkoztak utoljára, de Erik nem sokat változott, viszont láthatóan jó formában volt. Napbarnítottságát csak jobban kiemelte a bő, világosszürke vászoning, és a szintén világos nadrág, a homlokára tolt napszemüveg pedig olyan benyomást keltett, mintha épp most jött volna a tengerpartról, noha a hetedik kerületben már nem volt nyár. Kezet fogtak, majd Erik anyu felé fordult:

– Kezét csókolom, Éva néni! Talán emlékszik rám, László Erik vagyok – mondta szélesen mosolyogva, anyu pedig nem merte elárulni, hogy nem nagyon emlékszik. Való igaz, Pali annak idején érezte, hogy Erik talán sok lenne anyunak, ezért nem is találkoztak gyakran. Mindenesetre most, sok évvel később Erik már módfelett jó benyomást tehetett rá, mert nemcsak felajánlotta neki, hogy üljön le hozzájuk, de az ő előadásában már az étlapot is hajlandó volt végighallgatni. Pali csóválta a fejét, de mégsem haragudhatott anyura, aki időtlen idők óta nem volt étteremben, és nem is találkozott nagyon senkivel a rokonain meg a szomszédain kívül. Erik pedig így gond nélkül ellophatta az ő mutatványát, és fontoskodva magyarázhatott a plovról, mint a tadzsikok nemzeti ételéről, és úgy dobálózott ezekkel a nevekkal, hogy kabob meg szambusza, mintha egész életében ilyeneket evett volna.

– Nahát, álmomban se gondoltam volna, hogy én meg bírok enni egy tányérral ebből az izéből, mi is volt ez? – fordult a végén Erikhez anyu.

– Plovnak hívják, anyu – szólt közbe Pali, mert Erik épp el volt foglalva azzal, hogy kérjen mindenkinek egy pohár shirchoit, amit muszáj megkóstolni, ha az ember tadzsik ételt eszik. Pali nem is nagyon nézte meg, mi az, hanem beleivott, és majdnem undorral visszaköpte az egészet, de mégsem tehette meg pont anyu előtt, ha már így bereklámozta neki a helyet. Igen, ez olyasmi volt, amit Indiában ittak, amikor Ladakhban jártak Luigiékkel, és már akkor is utálta: sós-vajas tea, de ennek még pluszban volt valami undorító mellékíze. A büfés, akit Erik bennfentesen csak Rusztamnak hívott, oda is jött hozzájuk, hogy némi akcentussal elmondja, a shirchoi nincs is az étlapon, mert az európaiak nem nagyon bírják, csak az olyan törzsvendégek kedvéért csinálja, mint Erik, szóval semmi gond, ha nem ízlik. Mire anyu gyorsan sietett megnyugtatni, hogy dehogy, nagyon finom, noha Pali azért úgy látta, ő is megszenvedett a vajas teával.

Erik ugyanúgy a társaság középpontja kellett, hogy legyen, mint régen, noha sok szempontból már egészen más ember volt. Már akkortájt se nagyon találkoztak, amikor összeálltak a hangtechnika bolt miatt, de azt tudni lehetett róla, hogy elég jól megy neki. Így amikor buktak a bolttal, az neki csak egy bizniss volt a sok közül, Palinak viszont majdnem ráment az élete. Utána sem neheztelt ugyan Erikre, de mégsem volt már igazán kedve találkozni vele. Most meg elgondolkodott, miközben Erik Rusztamnak és anyunak mesélt a tadzsikisztáni kalandjairól, és hirtelen eszébe jutott, hogyha nincs Erik, talán sose lesz belőle dj. Történt, hogy megismerkedésüket követő nyáron Erikék összerántottak valami kétnapos kis fesztivált egy frissen megüresedett gyárépületben Pesterzsébeten: meghívtak pár alternatív zenekart, intéztek technikát, el is jött pár száz ember. A koncertek után sem akarták elküldeni őket, ezért Erik megkérdezte Palit, nem akar-e játszani valamennyit, hátha maradnak még páran, azoknak is kellene valami zene. Akart.

Csupa menő számmal készült az első, iskolán kívüli fellépésére: a torkában dobogott a szíve az izgalomtól, amikor a koncert utáni, örökkévalóságnak tűnő átállás végén odaállhatott a hevenyészett pult mögé. „Te vagy a diszkós?” – kérdezte hitetlen-

kedve a technikus, aki az Edda-pólójából és a ritkás, loboncos hajából láthatóan rendszer rockzenekarokkal dolgozott korábban. Biztos most is valami veterán lemezlovasra számított, erre meg itt állt ez a hülyegyerek, aki ráadásul cédéről játszik, nem pedig bakelitről. „Ezt komolyan gondolod?” – kérdezte, amikor ránézett az egy darab cd-lejátszóra, majd meg se várva a választ inkább elment sörért, ő már elvégezte, amiért fizetik. Az addig kazettáról szóló zene elhalkult, és Pali betolta favoritját, a Sailing on the Seven Seas az OMD-től, amit rongyosra játszott akkoriban az MTV, ő pedig direkt erre a fellépésére rendelte meg a vadonatúj cédét. Az ijesztően nagyinak tűnő közönség meg se mozdult, noha elképzelhetetlennek tűnt, hogy ne hallották volna már. Nem baj, jön a következő, a Move Any Mountain a Shamentől, erre biztos beindulnak.

Nem indultak be. Pali kezdett ideges lenni, főleg, amikor páran a középső ujjukat mutatták felé a tánctéren ácsorgó, fekete pólós vagy kockásinges srácok közül. Mivel csak egy cédéjátszó volt, két szám között befért egy pár másodperces szünet is, füttyögéssel és bekiabálásokkal. A helyzet azonban továbbra sem javult, hiába rakott egymás után friss és divatos számokat. Ha ezek a Losing My Religion sem ismerik, akkor tényleg rohadjanak meg – gondolta, hiszen azt a klipet aztán pláne mindenki látta. Hát a jelek szerint mégsem mindenki, mert egy-ketten mintha kicsit megmozdultak volna, de egy rekedtes hang mindent túlharsogott: „Legalább egy jó számot tegyél már be, öreg!” Pali kétségbeesetten nézett körül, amikor egyszer csak megállt mögötte Erik. „Iggy Pop: The Passenger” – súgta a fülébe. Tiszta véletlen, hogy szerepelt a szám valami olcsó rockválogatáson, mert így megvolt neki. Pali gépiesen követte a tanácsot, és mit tesz isten, az első taktusokra máris ujjongás tört ki, és többen berohantak a táncterre. „Haver, hát mit mondtam én neked?” – kérdezte Erik, nagyot szívva a cigijéből. „Az emberek arra táncolnak, amit ismernek. Most tedd be a Cure-tól mondjuk a Boys Don't Cry-t, és sínen vagyunk. Csak ezt a buzeráns gépzenét hanyagold, ez nem a Fortuna diszkó!” – mondta, azzal már ott sem volt. Pali úgy tett, ahogy mondta, és tényleg, elindult a buli. Az első gondolata az volt a megtelt táncteret látva, hogy „a kurva anyátokat”. A második viszont az, hogy a Lambertkellerben hogy örültek annak a Midnight Oil-számnak, úgyhogy betette következőnek. Sínen volt, és ezt bizony Eriknek köszönhette. Sőt, egész karrierjére nézve megfontolandó tanácsokat kapott tőle.

Pali elképesztő önuralommal lehajtotta a maradék shirchoit, azzal szólt Rusztamnak, hogy fizetnének, menniük kell. Erik fölényes mosollyal csak annyit mondott, hogy a vendégeim vagytok, azzal Palihoz fordult: „Jól vagy? Dumáljunk majd valamikor. Lesz új Nick Cave-lemez, hallottad?” – kérdezte hirtelen, hiszen Palival zenéről kellett beszélni. De a választ meg sem várta, mert megszólalt a telefonja: „Ezt fel kell vennem, boci! Sziasztok és kezét csókolom! Nagyon örültem!” – azzal felpattant, pár bankjegyet dobott a pultra, és elvette az időközben elkészült adag elviteles plovot. „A csajomnak lesz. Ja és Rusztam, nem lehetne a műanyag helyett valami másba csomagolni? Csak egy ötlet!” – azzal még egy mosoly, és végre felvette a folyamatosan rezgő telefonját.

Ahogy beszálltak a kocsiba, anyu váratlanul megszólalt: „Neked is ilyen aranyos helyet kellett volna nyitnod. Olyan jókat sütöttél régen, emlékszel?” – kérdezte Palit, de az nem mondott semmit. Amikor azonban anyu tovább forszírozta a témát, Pali válasz helyett inkább apura terelte a szót, pedig ahhoz a témához se volt sok kedve. Ami meglepő volt, hogy anyu sem akart róla beszélni: „Te, olyan jó volt most egy kicsit kiszakadni ebből, hadd ne idegesítsem fel magam az apádon megint!” – mondta, és Pali látta a szeme sarkából, ahogy beírja a telefonjába, hogy plov.

Van az a mondás, miszerint először a neveket felejtet el, utána az arcokat, majd elfelejtet felhúzni a sliccedet, amit végül lehúzni is elfelejtesz. Palinak fogalma sem volt, kitől hallotta ezt, de vitatkozni tudott volna a sorrenddel, hiszen nála a sliccfelhúzás egyértelműen beelőzte az arcokat, nagyjából a nevekkal egy időben kezdte azt is egyre gyakrabban elfelejteni, ellenben az arcmemóriája még tűrhetően működött. Időről időre szembe jöttek emberek egy vagy két évtizeddel korábról, méghozzá a legváratlanabb helyeken: egy bankban várakozva, a Tesco pénztáránál vagy éppen a repülőtéren. Pali néha nem is emlékezett már pontosan, melyik buliba vagy szórakozóhelyre jártak együtt, de egy szempillantás alatt beugrott, hogy az illetőt az éjszakából ismeri. Ezek a találkozások persze ritkán vezettek beszélgetésig, még a köszönés se volt egyértelmű, hiszen került már kínos helyzetbe, amikor csak annyit mondott valakinek, hogy „Vén Diák?“, mire az úgy nézett rá, mint egy hülyére. Nem véletlenül gondolta azt néha, hogy ezek az évek igazából neki voltak csak fontosak, hiszen mások már rég túljutottak a fiatalukon, és sikeresen megérkeztek a jelenbe, ahol rendes munkájuk és családjuk van, amihez képest tényleg lényegtelen, hogy huszonvalahány éve mivel rúgtak be együtt a Vén Diákban.

Más a helyzet azonban, ha egy olyan emberrel futunk össze, akit egyszer agyba-főbe vertünk a Közgáz Pinceklub előtt. Palinak hosszú ideje nem jutott eszébe ez az emlék, most azonban egyből megismerte, hogy ez a jovialis középkorú apuka a két iskolás korú fiával ugyanaz az ember. Ráadásul ki sem tudta kerülni a találkozást, hiszen együtt szálltak be a liftbe, ami a parkolóházból vitte fel a Mom Parkba. Próbált úgy tenni, mintha valami égetően fontos dolgot olvasna a telefonján, és a stratégia eleinte sikeresnek is tűnt, ám amikor a földszintre érve kiszállt, mégis összeakadt a tekintetük a férfival, akinek hirtelen felcsillant a tekintete és láthatóan megörült Palinak: „Szervus!” – mondta szívélyesen mosolyogva és kezét nyújtott. Pali sebtében lekezelt vele, zavartan mondott valami köszönéshelyet, majd kiszállt és a lift ment tovább az emeletre.

Tehát nincs kétség, jól emlékezett, ismerik egymást. Abban pedig száz, de legalábbis kilencvenkilenc százalékgig biztos volt, hogy ha tényleg így van, akkor ő az a srác, akinek Szőke Dani véletlenül rálépett a lábára, miközben jó huszonöt éve egy éjjel igyekeztek a Közgáz pince felé. Ketten voltak, és valami másik hasonló helyről jöhettek, már szépen be is voltak állva. „Kösz!” – mondta a járdán cigiző srác, aki láthatóan várt valakire, és szintén atomrészeg volt. „Szívesen!” – vágta rá Dani, hátra se fordulva. „Szívesen? Szívesen?!” – kérdezte a másik, azzal hátulról nekifutott Daninak, aki térdre esett. Pali addigra már túl volt néhány balhén, amik a pesti éjszakában akkor igen alacsonyan szálltak, de most meglepte az a gyilkos düh, amivel az arc nekik támadt. Láthatóan valami küzdősportot is űzött, mert egy rúgással Palit is a földre küldte, de ahelyett, hogy faképnél hagyta volna őket, elkövette azt a hibát, hogy folytatni akarta a bunyót, ám Dani és Pali az első sokk után összeszedte magát, és a túlerejük – no meg a támadójuk mozgását lelassító alkohol – semlegesíteni tudta a technikáját. Ráadásul Pali is emlékezett még iskolás korából egy-két dzsúdós fogásra, úgyhogy földre vitte a fickót, akinek már amúgy is vérzett az orra. Megmámorosodva rúgtak még bele párat, mielőtt végül sarkon fordultak és elrohantak. Aznap inkább mégsem mentek le a Közgázba.

Pali utána párszor még látta őt itt-ott, még olyan is volt, hogy inkább kifordult egy kocsmából, ahol észrevette üldögelni a haverjaival, de soha, semmi következménye

nem volt annak a bunyónak. Ezért is hozta zavarba, hogy ez az ember most meg ilyen túlradó örömmel üdvözölte – mintha utána megbeszélték volna egyszer ezt, esetleg bocsánatot kért volna tőle, amiért Martens-bakancsral rugdosta, amikor már veszélytelenül feküdt a földön, de semmi ilyesmi nem volt. Ennél még az is jobb lett volna, ha szűrös szemmel néz rá, esetleg tüntetően nem is köszön neki, de Pali ezt a viselkedést nem tudta hová tenni. Részt vett pár meredek ügyben fiatalon, de kevés miatt volt lelkiismeret-furdalása. A közgázos eset után viszont akadt néhány álmatlan éjszakája. Mi van, ha súlyos sérülést okoztak ennek a szerencsétlennek, és belső vérvése van? Vagy esetleg meghalt? Lehet, hogy már keresik őket a rendőrök? Esetleg már az egyetemen is tudnak a dologról? Ilyen gondolatok cikáztak az agyában, még Danit is felhívta miattuk, aki azonban megnyugtatta, hogy pár rúgásba senki nem hal bele, ne parázzon. Meghalni tényleg nem halt meg, viszont most, sok-sok évvel később mégis tett róla, hogy Palit összezavarja és kényelmetlen helyzetbe hozza.

Pedig már a liftbe szállva is izgult, nem véletlenül: Krisztinával volt találkozója! Történt ugyanis, hogy előző este váratlanul megszólalt a telefonja, és Krisztina hangját hallotta benne: „Te most tényleg eltűntél?” – kérdezte csodálkozva. Pali először majdnem visszakérdezett, hogy mégis mit csodálkozik ezen, de végül persze győzött a kíváncsisága és a hiúsága, meg az a rohadt optimizmusa, és naná, hogy megbeszélték, hogy másnap délután igyanak meg egy kávé a MOM Parkban, az mindkettőjükhöz közel van. És persze, hogy nem kellett volna.

„Valami bajod van?” – kérdezte köszönés helyett Krisztina, aki már ott ült egy asztalnál. Pali még az előző találkozástól zavartan foglalt helyet vele szemben, és hirtelen azt se tudta, mit akar mondani, pedig az autóban még a fejében volt egy kész monológ. „Nekem? Talán inkább neked volt bajod” – válaszolta. „Te miről beszélsz?” – kérdezte Krisztina, miközben a pincér letette elé a lattét, és felvette Pali rendelését. „Hát te baszogattál végig a múltkor, vagy nem?” – kérdezett vissza Pali. Krisztina persze kikérte magának, és ő is érezte, hogy ezt nem pont így szeretne volna megbeszélni, de már nem volt mit tenni, a levegő megfagyott az asztalnál, ők meg ott ültek mindketten rosszkedvűen. Pali ekkor tért magához, és hirtelen ráébredt, itt gyors tűzoltásra van szükség, különben ez a nő, akit minden egyes alkalommal szebbnek lát, örökre itt fogja hagyni. Erőt vett magán, és olyat tett, amit már évek óta nem: bocsánatot kért. Méghozzá egy nőtől. Ráadásul elég őszintén is, mert már ő is kellemetlennek érezte a sértődését, Krisztina pedig kezdett felengedni.

A beszélgetés újra a normális vágányon futott, mint a múltkori vacsora idején, Krisztina pedig most komolyabban is viselkedett, és miután egy fotó miatt megmutatta a Facebookját (természetesen teljesen másik profil, mint ahonnan a sejtelmes üzeneteket küldték), váratlanul a válásáról kezdett mesélni. Pali feszülten figyelt, mert érezte, hogy szintet lépett a kapcsolatuk, ám ekkor vesztére megszólalt a pláza rádióján az Unbelievable az EMF-től. Eleve rejtély volt a számára, hogy mitől lehet, hogy a plázákban mindig sokkal jobb számok szólnak, mint bármelyik magyar rádióban, de ennek különösen megörült most. Ezer éve nem hallotta, valamiért ő se játszotta az utóbbi időben egy buliban sem, pedig erre mindig megmozdult a táncter annak idején.

„Figyelsz te rám egyáltalán?” – hallotta váratlanul Krisztinát megint. „Persze, hogy figyelek, csak ezer éve nem hallottam ezt a számot. Ugye mekkora zene?” – Pali átszellemült arccal bólogatott az Unbelievable ritmusára, de sajnos egyedül maradt a lelkesedésével. „Oké, én tényleg feladom. Épp arról mesélek, hogyan baszódott szét a há-

zasságom, téged meg csak ez a szar érdekel?” – Krisztina tényleg fel volt dülva, amit az is mutatott, hogy ő is trágárul kezdett beszélni, és nem segített az sem, hogy Pali reflexből visszaválaszolt, miszerint ez a zene nem is szar. „Látom, megértetted a lényegét! Ezek után már semmin nem csodálkozom veled kapcsolatban” – mondta Krisztina, azzal felállt és a másik székre dobott dzsekije után nyúlt. „Majd biztosan találsz valakit, akinek megint elmesélheted, mekkora király vagy, amiért ötvenévesen is képes vagy egy gimnazista életét élni” – vonta le a konklúziót, és azzal elindult kifelé, de még visszafordult, hogy egy ezrest dobjon az asztalra.

Palinak nem az első ilyen veszekedése volt ez. Sőt, nem is volt ez nagy ügy, mondjuk összehasonlítva azzal, amikor sok-sok évvel ezelőtt Orsi megkérte, hogy halkítsa le a zenét, amikor valahol az Őrségben voltak, Pali pedig pont úgy érezte előtte, ennél boldogabb még sose volt: kettesben autóznak a csajával, a táj gyönyörű, közben pedig a világ legjobb száma szól a Police-től (természetesen a Message In A Bottle), és akkor erre Orsinak muszáj ezt is elrontania. Nem csoda, hogy Pali azt mondta neki válaszul, hogy jobban örülne, ha inkább ő szállna ki. Másfél órájába telt utána, hogy kiengesztelje, miután tíz percig gyalog üldözte a sértett barátnőjét, aki kiszállt és nyílegyenesen elindult a szlovén határ felé. Az akkori őszinteségét is megbánta persze, de ez a mostanit ezt még nagyobb baklövésnek érezte. Ugyanakkor párhuzamosan megszólalt egy másik hang is a fejében, miszerint nem baj, ha többet nem látja ezt a nőt, akivel eddig kettőből kettő randijuk végződött csúnyán, nem számítva azt a mozit még ezer évvel ezelőttről. De legalább annyi haszna volt belőle, hogy most már teljesen nyilvánvaló, nem Krisztina küldözget neki Simple Minds-idézeteket.

Egészen estig Pali sikerrel nyomta el a fejében azt a bizonyos első hangot, és még el is tudta hitetni magával, hogy valójában megkönnyebbült, amiért Ballai Krisztina most már visszavonhatatlanul eltűnik az életéből. Sőt, még az ál-Krisztinával is sikerült kapcsolatba lépnie, aki néhány blöff és fenyegetés hatására válaszolgatni kezdett Palinak. Amikor pedig az megkérdezte, hogy mégis kivel csetel most, csak annyit válaszolt: Zoéval. Pali addig azt se tudta, hogy van ilyen név, hogy Zoé, és igazából nem is akart tudni róla, megrémítette minden és mindenki, ami és aki ennyire új. Nagyot sóhajtott, félbehagyta a csetelést, és inkább összeütött egy könnyű hortenziás saksukát, gránátalma sziruppal, ahogy egyszer Isztambulban kóstolta. Amikor elkészült, az első gondolata az volt, hogy ez Krisztinának is biztosan ízlene, és hirtelen úgy rászakadt a magány, mint ahogy már régen nem. ■ ■ ■

Inkei Bence: újságíró, jelenleg a 444.hu munkatársa. Első regénye a *Mirelit* 2012-ben jelent meg. Második regénye, a *Nem táncol senki* a Kalligram Kiadónál fog megjelenni.